

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fasti Mariani Cum Divorvm Elogiis In Singvlos Anni Dies Distribvtis

**Brunner, Andreas
Pfeffer, Wilhelm**

Antverpiæ, 1637

Festum Ascensionis D. N. Jesv Christi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44055

sepulchrum. Ibi lacrimas devotionis effunde, nec usquam divertas, donec resuscitati Domini teneas vestigia, contrectes manu ac lenias osculis clavorum foramina. Illum audi loquentem, agnosce viventem, dilige diligentem. S. Laur. Just. serm. de Resur. D.

FESTUM ASCENSIONIS D. N.

JESU CHRISTI.

IO! iterum: iterum Io! iterum Triumphe! Ecce amor meus triumphans Capitolium cœleste petit! Ecce obvios omnes cœli cives! Ecce ereptos orco & servatos Patres, omnes cœli libertate pileatos! O numerum daretur horum augere! ô ultima triumphi appendix pedibus hæretere possem triumphantis! Vicisti eia Amor Christe amatum. En manus do victas. Victum eccur non etiam in triumphum ducis? Ecce sequar vel vinctus currum. Heu mihi! sine me hem jam nubes transit, hem Christus habet muros! Hæc nimirum ab inferis reduci victori unica corona deerat, *Muralis*. Hanc quoque, dum primus hodie amor meus in cœli mœnia evadit, primus tulit. Sed ne animum despondete cæteri, qui bellum cælo facitis, & victricem amicam cælum itis expugnatam. Auferet (iterum moneo) hanc etiam secundus, tertius, etiam ultimus. Imò ultimus primas feret, & quò profundius descenderit, hoc altius ascendet. Neque est, quòd viam multum inquiramus, quæ ad triumphum ducat. Impressit huic Christus vestigia sua, sanguine notavit. **HAC ITVR.**

Ascendamus cum Christo corde, ut cum dies ejus promissus advenerit, ascendamus & corpore. Sed cum Christo non ascendit superbia, non avaritia, non luxu-

ria; nullum vitium nostrum ascendit cum medico nostro. Ideo si post medicum desideramus ascendere, debemus vitia deponere. S. Aug. serm. 2. de Asc. Dom.

FESTUM PENTECOSTES.

Non ego jam centum ora totidemq; linguas, unam tantum ex iis opto, quas hodie cælum depluit. Jacebat è juventute studiosâ adolescens, quem in lectum non tam ægritudo quàm scelerum pondus dejecerat. Cæcus interea non videbat ante orci fores se stare, surdus ne fratris quidem monita saluberrima audiebat. Intempestâ nocte virum videt majestate vultûs, & multâ canitie venerandum. Ego, ait hic, ille sum, qui tui causâ omnia, sed te mei unius gratiâ condidi. Si nondum intelligis, omnium PATER sum. sed te filium degenerem ab dico, abjicio, & dirum damnationis Theta jam nunc tibi denuntio. Ita attonito sub alteram noctem vir adest integrâ ætate, spinis caput, cruce humeros insignis, cætera nudus & sanguine, qui ex pectore faucio in fontem abierat, late humum inundans; hic, si nescis, inquit, JESVS sum, Servator olim tuus, nunc Judex: simul manum pectori immittit; & sanguine plenam in vultum jaciens ægri, erubescere, ait, vel sic & tesseram damnationis cape, salutis futuram, si maluisses. Sub hæc in cælos, æger in desperationē abiit. Exerit tamen miserum frater, & ut noxis expiatis ad *Amorem SPIRITVM* se verteret, suavit. Tertia igitur nox personam visâ ostendere, vultu prioribus non absimili, sed placido, & arridente, qualemque humero insidens columba probabat. Atque hæc scelerum veniam, & mortem beatam